

Meningen. Hvorfor er man ikke tilbøjelig til at forhandle paa det Grundlag, som vi stod paa forud for Loven af 7. August 1914, det frie Grundlag, som Rigsdagen og Ministeriet stod paa? Hvorfor er man ikke tilbøjelig til det? Fordi man frygter for, at Rigsdagen ikke vil gaa ind paa de Ting, man ønsker. Jeg ser ikke, der er Grund til at nære en saadan Frygt. Hvad er Rigsdagen ikke gaaet med til i disse 4 Aar? Vi har faaet en Række Love, vi har faaet Kornlovene, vi har faaet Bestemmelser om Kød, om Flæsk, om Smør, om Mælk, om Brændsel, om Dyrtidstillæg, om Løntillæg, om kommunale Dyrtidsforanstaltninger og meget andet. Det er Rigsdagens to Ting, der har vedtaget alle disse Love efter en fri Forhandling med Ministeriet.

Jeg ser ikke nogen Grund til Ængstelse for nu at lægge det hele i Rigsdagens Haand, naar Rigsdagen tilbyder en rimelig Frist til Afvikling, og det er i hvert Fald her Mindretallets Tilbud. Men jeg finder paa den anden Side ikke, at vi kan være med til den Foranstaltning, som her er foreslaaet, og som hænger sammen med alle de ekstraordinære Forhold, hvorunder vi har levet, naar vi ikke fra Ministeriets Side kan mødes med den Tillid, som er fornøden, for at vi kan faa en virkelig Forhandling om Afvikling af alle de ekstraordinære Foranstaltninger.

Den ærede Ordfører sagde, at han havde haabet, at man i skøn Enighed kunde bevilge Statslaanet, og at vi kunde komme ud af de vanskelige Forhold, hvorunder vi har levet. Jeg har haft det samme Haab. Jeg havde haabet, at vi i skøn Enighed kunde have enedes om, hvorledes vi skulde afvikle Foranstaltningerne, at Ministeriet kunde have mødt os og sagt: Vi holder ikke længere paa den ekstraordinære Myndighed, vi fik under vanskelige Forhold, vi vil finde os i, at der sættes en Tidsgrænse for denne Myndighed, og det Tidsrum, der opstaar, til den bortfalder, vil vi sammen med Rigsdagen bruge til at forhandle om, hvad der skal sættes i Stedet, hvilke Foranstaltninger der fremtidig skal opretholdes, og hvilke Foranstaltninger der skal træffes, for at vort Folk, navnlig det forbrugende Publikum, ikke skal komme til at lide ilde ved Mangel paa Varer. Det havde jeg haabet. Det viser sig, at dette Haab er bristet.

Jeg tror, at Ministeriet vilde staa sig bedst ved at tage et saadant Standpunkt, thi i en fri Forhandling staar den Part sig i Virkeligheden bedst, som nøjes med den Appel, der altid i saa Tilfælde skal til, nemlig en Appel til Forsamlingens sunde

Fornuft, til dens Retsindighed og dens Fædrelandskærlighed. Jeg tror ikke, den Part staar sig bedst, som siger: Jeg kan ikke bringe den Enighed til Veje, som jeg finder er rigtig, saa maa jeg benytte den Myndighed, jeg paa ekstraordinær Maade har faaet.

Da Ministeriet har sagt Nej til vort rimelige Krav, har vi intet andet Middel at bruge end at sætte vort Nej derimod, saa faar Sagen gaa videre. Men dette Nej skal ikke falde her ved anden Behandling, men først ved tredje.

Johan Knudsen: Ved dette Lovforslags første Behandling udtalte jeg, at det konservative Folkepartis Ønske var, at Loven af 7. August 1914, der er Hovedgrundlaget for alle overordentlige Foranstaltninger med prisregulerende Formaal, maatte tidsbegrænses. Vi var klare over, at Lovens Virkninger ikke kunde standses paa een Gang, at en Overgangsperiode var nødvendig. Det faldt os ikke ind at stille Krav om, at alle de Reguleringer og Rationeringer, der er en Følge af Loven, skulde bortfalde; vi indsaar fuldt vel, at Lovens øjeblikkelige Ophævelse kunde blive Aarsag til en unødigt og saare beklagelig Forhøjelse af Priserne paa Befolkningens Levnedsmidler. Men det, vi ønskede, var, at den Spændetroje, som Loven af 7. August 1914 er, nu maatte løsnos, at vi snart maatte befries helt for den, saa at dansk Erhverv atter kunde faa Lejlighed til at udfolde sig uden Baand.

Loven af 7. August 1914 kom til Verden under en Paniksituation. Neppe mange af de Rigsdagsmænd, der stemte for den, var paa det rene med, at den ekstraordinære Magt, der blev lagt i Indenrigsministerens Haand, vilde blive benyttet i det Omfang, som sket er; og neppe nogen havde tænkt sig, at den skulde vedblive at bestaa mange Maaneder efter Vaabenstilstanden. Vi kan ikke se rettere, end at Opretholdelsen af denne Lov er et Brud paa de Forudsætninger, hvorunder den blev givet. Vi maa forlange, at Rigsdagen nu faar tilbage den Myndighed, den har været berøvet i halvfemte Aar. Den højtærede Indenrigsminister har i Betænkningens Bilag 3 sagt, at han haaber, at det ved Forhandling skal lykkes at tilvejebringe en tilfredsstillende og betryggende Afvikling af Krigsforanstaltningerne, og at han antager, at Ministeriets Overvejelser ret snart vil kunne tilendebringes, men den højtærede Minister vil ikke kunne forelægge Resultaterne inden